

SILÓ 3.

Az AppleTV-n is hódító sorozat.

Minden kezdetnek
eljön a vége.

POR

*„Rejtélyes és borzongatóan izgalmas.
Kiváló történet háromdimenziós karakterekkel.”*

– Stephen King –

HUGH HOWEY

HUGH HOWEY

POR

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Prológus

— **V**AN OTT VALAKI?

– Halló? Igen. Itt vagyok!

– Á, Lukas! Nem szólt bele. Egy pillanatra azt hittem, hogy... valaki más az.

– Nem, én vagyok. Csak megigazítom a fejhallgatót. Elég mozgalmas reggelünk van.

– Igazán?

– Igen. Csupa unalmas tennivaló. Bizottsági ülések. Egy kicsit megfogyatkoztunk. Sok volt az áthelyezés.

– De csillapodnak a kedélyek? Nem történt újabb felkelés?

– Nem, nem. Lassan visszaállunk a régi mederbe. Az emberek reggel felkelnek és dolgozni mennek, este bezuhannak az ágyba. A héten több lottót tartottunk, néhányakat nagy öröm ért.

– Az jó. Nagyon jó. Hogy halad a munka a hatos szerverrel?

– Köszönöm a kérdést, jól. Minden jelszó működik, amit adott. De egyelőre csak ugyanazokat az adatokat találok. Nem is értem, miért olyan fontos ez az egész.

– Keressen tovább! Minden fontos. Kell lennie valami oknak, hogy ott van.

– Ugyanezt mondta a bejegyzésekről is ezekben a könyvekben, de nekem egy csomó teljes badarságnak tűnik. Már azon is elgondolkodtam, hogy az egész csak kitaláció.

– Miért? Miről olvas?

– A C kötetnél járok. Ma reggel erről a... gombáról olvastam. Egy pillanat, megkeresem. Itt is van. Az a neve, hogy Cordyceps.

– És az egy gomba? Sosem hallottam róla.

– Itt azt írja, hogy csinál valamit a hangya agyával; átprogramozza, mint egy gépet, amitől a hangya felmászik egy növény tetejére, aztán ott meghal.

– Egy láthatatlan gépezet, ami agyakat programoz át? Valami azt súgja nekem, hogy ez nem csak úgy véletlenül került a könyvbe.

– Igen? És mi az üzenete?

– Az, hogy... az, hogy nem vagyunk szabadok. Senki.

– Milyen felemelő gondolat. Már értem, hogy miért szóta rám ezeket a hívásokat.

– A polgármestere? Akkor ezért...? Egy ideje nem veszi fel nekem.

– Nem ezért. Csak nincs itt. Dolgozik valamin.

– Min dolgozik?

– Inkább nem árulom el. Nem hiszem, hogy örülne neki.

– Miből gondolja?

– Abból, hogy én sem örülök neki. Próbáltam is lebeszélni, de néha elég... csökönös tud lenni.

– Ha bajba készül kerülni, arról tudnom kellene. Azért vagyok itt, hogy segítek. El tudom intézni, hogy szemet hunyjanak afölött, amit tesz...

– Éppen ez az... nem bízik magában. Abban sem hisz, hogy mindig ugyanaz az ember beszél.

– De igen. Én vagyok az. A gépek valahogy elváltoztatják a hangomat.

– Én csak mondom, hogy mit gondol.

– Bárcsak észhez térne, és belátná, hogy én tényleg segíteni akarok!

– Én hiszek magának. Szerintem a legjobb, amit most tehet, hogy drukkol nekünk.

– Miért?

– Mert az az érzésem, hogy ebből az egészből semmi jó nem sühet ki.

I. RÉSZ

AZ ÁSÁS

1

18-as siló

A GÉPÉSZET FOLYOSÓIN mindenütt a fúrástól felverődött por szállt. A mennyezeten futó kábelek kötegei lassan himbálóztak, a csövek valósággal rázkódtak. A generátortermet pedig szaggatott dübörgés töltötte meg, zengett a falakról, és azokat az időket idézte, amikor a kiegyensúlyozatlan gépek veszélyesen imbolyogtak.

A rémes lárma középpontjában pedig Juliette Nichols állt, overallja derékig leengedve, a ruha ujjai a derekánál megkötve. A por és az izzadság vékony sárréteggént ült az alsóingén. Teljes súlyával az ásógépnek feszült, és az izmos karja rengett, ahogy a gép fémdugattyúja újra és újra a 18-as siló betonfalának csapódott.

A rezgést még a fogaiiban is érezte. Minden csont és ízület rázkódott a testében, és itt-ott fájdalom emlékeztette a régi sebekre. A bányászok, akik általában a gépet kezelik, oldalról, rosszállóan néztek. Juliette elfordította a tekintetét a falból kifelé szálló betonporfelhőről. Látta, hogyan néznek rá a bányászok, hogy a homlokuakat ráncolva, keresztbe tett karral méregetik. Vajon azért haragsznak, mert kisajátította a gépüket? Vagy a ledöntött tabuktól félnek, hogy arra ásnak, amerre ásni nem szabad?

Juliette lenyelte a szájában összegyűlt piszkot és port, és a szétporladó falra koncentrált.

Volt egy másik lehetőség is, ami eszébe jutott. Sok jó gépész és bányász halt meg miatta. Brutális harcok törtek ki, amikor ő nem

volt hajlandó takarítani. Hány ember veszítette el a szeretteit, a legjobb barátját vagy családtagját? Hányan okolták őt? Még ő is saját magát okolta.

A gép megugrott, fém kongott fémen. Juliette oldalra kormányozta a gép karmait, amikor a vascsontok előbukkantak a beton fehér húsából. Máris jókora lyukat ásott ki a siló külső falából. Az első sor betonvas a feje felett lógott, a rudak végei olvadt gyertyák kanócainak látszottak ott, ahol Juliette a lángvágóval elérte őket. Még két láb beton és egy újabb sor vasrúd következett. A siló falai vastagabbak voltak, mint amilyenre számított. Zsibbadt tagokkal és megfáradt idegszálakkal irányította a gépet, amelynek ék alakú dugattyúja újra a kőbe mart a gerendák között. Ha nem a saját szemével látja az átkozott tervrajzot – ha nem tudja, hogy odakint más silók is vannak –, már rég feladta volna. Mintha a föld legmélyebb bugyrain kellett volna átvágnia magát. A karja csupán elmosódott folt volt a remegéstől. A siló falát támadta, minden erejével ostromolta az átkozott építményt, ki akart jutni a külvilágba.

A bányászok nyugtalanul álldogáltak mögötte. Juliette őket nézte, majd a tekintetét újra a géphez kapta, amikor a fúrórész megkondukt az acélon. Az acél körüli fehér foltra koncentrált. Bakancsával az irányítókarba rúgott, ránehezedett a gépre, és az exkavátor előrehaladt egy újabb hüvelyknyit. Jó ideje szünetet kellett volna tartania. A szájában összegyűlt portól már fuldoklott; majd szomjan halt, és a karja is alig bírta. A szétpergő zúzalék belepte a gép alját és Juliette lábát is. Odébb rúgott néhány nagyobb darabot, és folytatta az ásást.

Attól félt, hogy ha még egyszer megáll, nem engedik, hogy folytassa. Polgármester ide vagy oda – műszakvezető ide vagy oda –, a rettenthetetlennek vélt emberek közül sokan már rég borús tekintettel hagyták el a generátortermet. Mintha rettegték volna attól, hogy valami szent védőréteget tör át, és romlott, gyilkos levegőt enged be közéjük. Juliette tudta; látta abból, ahogy ránéznek. Járt odakint, és így olyan volt nekik, mint valami szellem. Sokan tisztos távolságot tartottak tőle, mintha ragályt hordozna.

Megfeszítette az állkapcsát, ráharapott a foga alatt lévő törmelék-
re, és újra belerúgott az irányítókarba. Az exkavátor haladt még egy
hüvelyknyit. Újabb hüvelyk. Juliette a gépet és a csuklójába nyilálló
fájdalmat átkozta. Ördögbe a harcokkal és a halott barátaival. Ör-
dőgbe Solóval és az egyedül hagyott gyerekekkel, akiktől az ég tudja,
mekkora réteg szikla választja el. És az ördögbe a polgármesterség-
gel, hogy mindenki úgy néz rá, mintha egyszerre ő lenne az összes
műszak vezetője, mintha tudná, mit csinál, mintha engedelmesked-
niük kellene neki, jöllehet rettegnek tőle...

Az exkavátor megugrott, és több mint egy hüvelyknyit haladt
előre. A gép kalapácsa fülsiketítően sikoltott. Juliette egyik keze le-
csúszott, és a gép úgy pörgött, mintha fel akarna robbanni. A bá-
nyászok összerezzentek, mint a legyek, némelyik Juliette felé futott,
árnyékaik a nyomukban. Juliette megnyomta a vörös leállító kap-
csolót, amely szinte láthatatlanná vált a ráakódott fehér porréteg-
ben. A gép rúgva-kattogva lassult le az ámokfutásból.

– Átjutottál! Átjutottál!

Raph magához húzta őt, a sok év bányászlettől megerősödött sá-
padt karjával átkarolta. A többiek kiáltozva ismételtették, mit tett.
Végzett. Az exkavátor olyan hangot adott, mint amikor az összekö-
tő rúd eltörik, hallani lehetett az erőteljes motort, amint ellenállás
és súrlódás nélkül, szabadon mozgott. Juliette elengedte az irányító-
karokat, és Raph karjaiba omlott. Visszatért belé a kétségbeesés – a
gondolat, hogy a barátaival élve el vannak temetve egy üres siló sírjá-
ban, ahová képtelen eljutni.

– Átjutottál! El onnan!

Egy gépszírtól és kemény munkától bűzös kéz fogta be a száját,
így oltalmazva őt a beáradó levegőtől. Juliette nem kapott levegőt.
Ahogy a beton pora lassan eloszlott, megjelent előtte az üres tér söté-
tsége.

És ott bent, két vasrács között a hatalmas üresség tátongott, az
üresség, amely az őket börtönrácsként körülölelő kétrétegnyi vas
mögött búj meg, amely a Gépészettől egész a felszínig elkerítette
őket.

Átjutott. *Átjutott.* Megpillantott valamit, ami más, ami különbözik az ő világuktól, valamit az *odakintből*.

– Vágót! – motyogta, miközben kihámozta magát Raph kérges kezéből, és bátorkodott levegőt venni. – Hozzatok nekem egy lángvágót! És egy elemlámpát!

2

—EZT AZTÁN MEGETTE A ROZSDA.
– Azok ott mintha hidraulikus csövek lennének.
– Lehet vagy ezeréves.

Az utolsó mondatot Fitz, az olajozó dünyögte a hiányzó fogainál lévő résen keresztül. A bányászok és gépészek, akik tisztaságból követték nyomon az ásást, most mind ott sorakoztak Juliette mögött, aki elemlámpájával keresztülvilágított a szétzúzott sziklából felszálló poron, be a nagy sötétségbe. Raph, aki olyan sápadt volt, akár a levegőben kavargó por, mellette állt, és együtt bújtak be az öt-hat láb vastag betonba vájt kúp alakú kráterbe. Az albínó férfi kidülledt szemmel, felfújtt arccal, elfehéredett, összeszorított szájjal meredt maga elé.

– Raph, nyugodtan vehetsz levegőt – nyugtatta Juliette. – Ez is ugyanolyan terem, mint a többi.

A sápadt bányász megkönnyebbült morgással engedte ki a levegőt, majd rászólt a mögötte lévőkre, hogy ne lökdösődjenek. Juliette átadta a lámpát Fitznek, és ellépett a lyuktól, amit fűrt. Átnyomakodott az összegyűlt tömegen, és közben valósággal száguldott a pulzusa a géptől, amit a fal túloldalán pillantott meg. Amit látni vélt, azt hamarosan a többiek motyogása is megerősítette: támasztékok, csavarok, tömlők, rozsdátt acéllemezek – egy gépszörny oldala, ami olyan magasra nyúlt, ameddig csak elért az elemlámpa hitvány fénye.

Juliette reszkető kezébe vízzel töltött bádögbögrét nyomtak, ő pedig mohón ivott belöle. Teljesen kimerült, de a fejében csak úgy kavargtak a gondolatok. Alig várta, hogy rádióhoz jusson, és Solónak is beszámoljon a fejleményekről. Alig várta, hogy Lukasnak is elmesélje. A föld mélyébe elásott reménységára lelt.

– Most mi lesz? – tudakolta Dawson.

A harmadik műszak új vezetője, akitől a vizet is kapta, gondterhelten meredt rá. Dawson a harmincas évei végét taposta, de a sok éjszakai műszaktól idősebbnek tűnt. A kezén a bütök megtermett rögökké dagadtak, annyiszor törtek el – hol a munkában, hol meg a bunyóban. Juliette visszaadta a bögrét. Dawson belenézett, és kiitta a megmaradt kortyot.

– Most nagyobb lyukat fúrunk – felelte Juliette. – Bemegyünk, és szétnézünk, hátha valaminek hasznát vehetjük.

Juliette mozgásra lett figyelmes a bűgő főgenerátor tetején. Még idejében felpillantott, hogy lássa, amint Shirley homlokráncolva őt figyel, majd gyorsan elfordul.

Juliette megszorította Dawson karját.

– Egy örökkévalóság lenne ezt a lyukat kibővíteni – mondta. – Fúrjunk több tucat kicsi üreget, és kössük össze őket. Úgy egyszerre egészen nagy darabokat tudunk kiszakítani. Kell a másik exkavátor is. És jöhetnek az emberek csákányokkal is, de ha lehet, minél kevesebbet prolojtok.

A harmadik műszak vezetője bólintott, és ujjával a bögrét kopogtatta.

– Nem robbantunk? – kérdezte.

– Nem robbantunk – erősítette meg Juliette. – Akármilyen legyen is odabent, nem akarom, hogy megsérüljön.

Dawson egyetértően bólintott, Juliette pedig rábízta az ásás továbbbi lebonyolítását, és otthagya. A generátorhoz ment. Shirley is levette felülről az overallját: a ruha ujjait megkötötte a derekán, az alsóingét a kemény munka verejtéke áztatta. Mindkét kezében ronggyal ügyködött a generátor tetején: a régi zsír és az egész napos fúrás miatt felverődött port törölgette.

Juliette kioldotta az overallja ujjait, és belebújt a ruhadarabba, el-
takarva ezzel a testét borító hegeket. Felmászott a generátor oldalán
– pontosan tudta, hova kapaszkodhat, hogy melyik alkatrész a forró,
és melyik az, amelyik csak meleg.

– Segítsek? – kérdezte, amikor felért. Megfáradt izmai hálásan
fogadták a gépből áradó meleget és rezgést.

Shirly megtörölte az arcát az alsóíngye szegélyében.

– Megoldom – mondta.

– Sajnálom, hogy ekkora koszt csinálunk. – Juliette-nek fel kellett
emelnie a hangját, hogy a szorgos munkában lévő, jókora dugattyúk
zajától hallani lehessen. Nem is olyan rég volt az az idő, amikor a gép
teljesen kiegyensúlyozatlanul dolgozott, és ha ráállt volna a tetejére,
a fogait is kirázza a szájából.

Shirly elfordult, és a sáros, fehér rongyokat ledobta az árnyéká-
nak, Kalinak, aki egy vödör zavaros vízben öblítette ki őket. Különös
látvány volt, hogy a Gépészet új főnöke olyan apró-cseprő munká-
val tölti idejét, mint a generátor tisztogatása. Juliette próbálta el-
képzelni, ahogy Knox ugyanezt teszi. Aztán századszor is beléhasí-
tott a felismerés, hogy ő meg már *polgármester*, mégis falat bont meg
vasat vág. Kali feldobta a rongyokat, Shirly pedig elkapta őket, ami-
től mindenféle apró cseppek repültek. Száz szónál is többet elárult,
ahogy Juliette régi barátja némaságba burkolózva folytatta a mun-
káját.

Juliette elfordult onnan, és a fűróbrigádöt figyelte, aminek a tag-
jait ő válogatta össze. Törmeléket takarítottak, és a lyuk kiszélesíté-
sén ügyködtek. Shirly nem örült, hogy nélkülöznie kell néhány em-
berét, annak pedig végképp nem, hogy egy akkora tabut készülnek
áttörni, mint a siló fala. Embert is akkor kellett adnia, amikor egyéb-
ként is szűkében volt a dolgos kéznek, mert az erőszakhullám során
sokan odavesztek. Az már nem is számított, hogy Shirly vajon Juli-
ette-et okolja-e a férje halála miatt, ő ugyanis önmagát okolta. A fe-
szültség úgy szorult meg kettejük között, mint a darabos gépszír.

A fűrás zaja hamarosan újra betöltötte a teret. Most Bobby irányí-
totta az exkavátort – vaskos, izmos karja csupán elmosódva látszott,

amint a kerekre szerelt légkalapácsot kormányozta. A különös gépezet, a falak mögött eltemetett ereklye látványa újfajta érzések szikráját hozta az eddig kelletlenül dolgozó emberekbe. A félelem és a kétely átadta a helyét az elszántságnak. Egy hordár érkezett; élelmet hozott, Juliette pedig figyelte, ahogy a csupasz kezű, csupasz lábú fiatalember a munkálatokat fürkészi. A hordár lerakta terhét, az élelmet, de magával vitte a pletykát.

Juliette a bűgő generátor tetején állva a maga kételyeit csillapította. Azzal győzködte magát, hogy helyesen cselekszenek. A saját szemével látta, milyen hatalmas ez a világ: egy dombról nézett szét a messzeségbe. Most csak annyit kell tennie, hogy a többieknek is megmutatja, mi van odakint. Akkor majd elszáll belőlük a félelem, és végre elszántan dolgoznak.

3

ELKÉSZÜLT EGY AKKORA LYUK, AMIN MÁR ÁT LEHET FÉRNI. Juliette kapta a megtiszteltetést, hogy elsőként bemehessen. Elem-lámpával a kézben mászott át a törmelékkupacon az elhajlott vasrudak között. A generátortermen túli levegő olyan hűvös volt, mint a bányák mélyén. Az öklébe köhögött, mert a fűrásban felkavart por az orrát és a torkát ingerelte. A tátongó hasadékból ugrott egyet, és a másik oldalon landolt.

– Óvatosan! – figyelmeztette a mögötte lévőket. – A talaj nem egyenletes.

Az egyenetlenséget részben a leomló betondarabok okozták, de a padló önmagában sem volt teljesen sima. Mintha egy óriás kaparta volna ki a karmaival.

Juliette végigvezette a lámpa fényét a bakancsától egészen az alig látható, magas mennyezetig, és az előtte tornyosuló roppant gépezetet szemlélte. A főgenerátor eltörpült mellette, de még a fűszivattyúk is. Ekkora gépkolosszust építeni sem volt szabad, nemhogy megjavítani. A gyomra görcsbe rándult a réműlettől. Lassan elszállt belőle a remény, hogy valaha életet lehelnek az eltemetett gépezetbe.

Raph odaért mellé a hűvös sötétségbe, az érkezését lehulló törmelék kopogása jelezte. Az albínó férfi rendellenessége generációk óta öröklődött a családjában; a szemöldöke és a szempillája halvány volt, szinte láthatatlan, a bőre pedig olyan sápadt, akár a disznótej. Ám a bányában az árnyak, amik másokat koromfeketébe vontak, neki kifejezetten egészséges árnyalatot kölcsönöztek. Juliette most

értette meg igazán, hogy a férfi miért hagyta ott fiatalon a farmokat, hogy a sötétségben dolgozhasson.

Raph fűttenetett egyet, miután a maga lámpája fényénél ő is szemügyre vette a gépet. Egy pillanattal később a fűtyszó visszhangja mint károgó madár válaszolt a helyiség távoli végéből.

– Az istenek hagyták itt – állapította meg.

Juliette nem válaszolt. Raph nem tűnt olyanak, mint aki ad a papok történeteire, de a látvány valóban ámulatba ejtő volt. Juliette látta Solo könyveit, és gyanította, hogy az ősi emberek, akik a gépezetet építették, ugyanazok voltak, akik a dombok mögötti omladozó, mégis égbe törő építményeket is megalkották. Már attól is aprónak érezte magát, ha belegondolt, azok a népek építették magát a silót is. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a fémot, amit évszázadok óta nem érintett kéz és nem látott szem, és azon töprengett, mi mindenre lehettek képesek az ősök. Talán a papok nem is beszélnek akkora badarságokat...

– Ja, az istenek – morgott Dawson a hátuk mögött. – És mi mihez kezdünk vele?

– Igen, Jules – helyeselt Raph. Csak suttogott, így tisztelte meg a hatalmas árnyakat, a régi időket. – Mivel tervezted kiásni innen ezt az izét?

– Semmivel – felelte a nő. Elnézett a betonfal és az előtte tornyosuló gépszörnny között. – Ez az izé kiássa saját magát.

– Már ha be tudjuk indítani – tette hozzá Dawson.

A generátorteremből a munkások a lyuknál gyülekeztek, elzárva az onnan befelé szűrődő fény útját. Juliette a siló külső fala és a magas gépezet közötti keskeny részbe irányította a lámpáját, és azon töprengett, hogyan tudná megkerülni az egészet. Az egyik oldalon elindult az enyhén emelkedő talajon a sötétségbe.

– Be tudjuk – biztosította Dawsonsot. – Csak rá kell jönni, hogy működik.

– Óvatosan! – szólt rá Raph, amikor egy kő, amit Juliette rúgott meg, odagurult elé. A nő már fejmagasságnál is magasabban járt. Már is megállapította, hogy a helyiségnek nincsen sarka, hanem mindenhol ívesen kanyarodik.

– Ez a hely kör alakú – kiáltott Juliette, és a szavai csak úgy visszhangzottak a sok kő és fém között. – Nem hiszem, hogy ennyi lenne az egész.

– Ott van egy ajtó! – szólalt meg Dawson.

Juliette lecsúszott hozzájuk. A generátorteremből bámészkodók közül valaki elemlámpát kapcsolt. A fénysugár a többiek lámpájával összefogva megvilágított egy ajtót, amelynek szélén a zsanérok is látszottak. Dawson a gép hátulján lévő kart próbálgatta. Egy ideig nyögve erőlködött, de a fém hamarosan feljajdult, amikor legyőzte az izomerőt.

Az ajtón belépve a gép tágas testében találták magukat. Juliette nem volt felkészülve a látványra. Eszébe jutottak a tervrajzok, amiket Solo rejtett menedékében látott, és rádöbbsent, hogy a gépeket méretarányosan rajzolták. A Gépészet alsó szintjeiből kiálló kis kukacok valójában egy emelet magasak és kétszer olyan szélesek voltak. Hatalmas acélhengerek, amelyek közül az egyik ott pihent kör alakú barlangjában, mint aki önmagát temette oda. Juliette figyelmesen az embereit, hogy legyenek óvatosak, miközben felfedezőútra indultak a gép belsejében. Tucatnyi munkás csatlakozott hozzá; a hangjuk és visszhangjaik búgtak körülöttük, amint bejárták a gépezet belsejének útvesztőjét. A tabukat elsöpörte a kíváncsiság és a csodálkozás, és egy időre az ásást is elfelejtették.

– Ez viszi el a meddőt – állapította meg valaki. A fénysugarak egymásba illesztett fémlemezeken játszottak, amelyek egyfajta csúszdává álltak össze. A lemezek alatt kerekek és fogaskerekek sorakoztak, a túloldalra pedig még több lemez, amik úgy illeszkedtek egymásra, mint a kígyó pikkelyei. Juliette azonnal átlátta, hogy mozog az egész csúszda, hogyan fordulnak át a lemezek a végén, majd jönnek körbe, hogy útjukat újrakezdjék a sor elején. A kő és egyéb törmelék pedig utazhatott a csúszda tetején. Kétoldalt hüvelyknyi vastag lemezek gondoskodtak róla, hogy a kövek ne eshessenek le oldalra. A gépezet által kiásott szikla így elkerült egészen hátra, ahol a dolgozók talicskával elhordhatták.

– Az egészet megette a rozsda – motyogta valaki.

– Nem olyan vészes, mint amilyennek lennie kellene – mondta Juliette. A gépezet évszázadok óta pihent ott, így mostanra már csupán rozsdakupacnak kellett volna lennie, de az acél itt-ott még fényesen csillogott. – Szerintem ez az egész hely légmentesen le volt zárva – gondolkodott hangosan. Eszébe jutott, hogy amikor először áttörte a falat, a nyakán huzatot érzett, és a port befelé szívta valami.

– Hidraulikával működik – állapította meg Bobby. A hangjában csalódottság érződött, mintha most döbbsen volna rá, hogy az istenek is ugyanúgy vízzel mosakodtak végzés után, mint ő. Juliette ennél derülátóbb volt. Talált valamit, amit meg lehet javítani, ha az áramellátás még működőképes. El lehet indítani. Egyszerű szerkezet volt, mintha az istenek tudták volna, hogy aki egyszer rábukkan, az nem lesz annyira szakavatott és hozzáértő, mint ők voltak. Ezen a gépen is ugyanolyan lánctalp volt, csak éppen végigfutott az egész roppant szerkezet hosszában. A tengelyeket ugyanúgy zsírral kenték. A gép oldalán és tetején is volt lánctalp, bizonyára az is az előrehaladást segítette. Juliette egyedül azt nem értette, hogyan zajlott az ásás. Ott volt a csúszda meg a sok alkatrész, ami mind arra szolgált, hogy a lezúzott követ meg meddőt a gép végéhez szállítsa, de hátul nem volt más, csak egy acélfal, amely a gerendák és járólécek között felfelé vezetett a nagy sötétségbe.

– Ennek az egésznek semmi értelme – szólalt meg Raph, amikor elért a túlsó falhoz. – Nézd meg ezeket a kerekeket. Ennek merre kéne haladnia?

– Azok nem kerekek – közölte Juliette, és a lámpájával odamutatott. – Ez az egész elülső rész forog. Ez a forgástengelye. – Egy központi tengelyre mutatott, ami legalább akkora volt, mint két ember. – Azok a korongok meg szerintem kiállnak a túloldalon, és ásnak.

Bobby hitetlenkedve felsóhajtott.

– A tömör kövön át?

Juliette megnyomta az egyik korongot, de csak alig mozdult. Egy hordó zsír is kevés lesz.

– Szerintem igaza van – helyeselt Raph. Volt ott egy doboz, akkora, mint egy nagy emeletes ág. Felemelte az oldallemezét, és

bevilágított a lámpával. – Ez itt egy sebességváltó. Olyan, mintha ez lenne az erőátviteli rendszer.

Juliette odament hozzá. Odabent férfiderék méretű spirális fogaskerek pihentek megszáradt zsírba ágyazódva. A fogaskerek olyan fogakhoz illeszkedtek, ami a falat forgatta. Az egész váltó akkora volt, mint a főgenerátoré. Vagy még nagyobb.

– Rossz hírem van – kezdte Bobby. – Nézzétek, hová vezet az a tengely!

A három elemlámpa fénye összeolvadva világította meg a helyet, ahol a hajtótengely a nagy semmiben végződött. Egy gigantikus gép, és a belsejében hatalmas, üres barlang ott, ahol a gépszörny szívének kellene lennie.

– Ezt így nem mozdítjuk meg – motyogta Raph.

Juliette visszament a gép végéhez. Akkora támasztékok voltak ott, hogy egy erőművet is elbírnának, de nem volt rajtuk semmi. A nő és a többi gépész pontosan ott állt, ahol a motornak kellett volna lennie. És most, hogy tudta, mit keressen, észrevette a bakokat. Hat volt összesen: menetes, nyolchüvelykes oszlopok ősi, megkevényedett zsírral bevonva. Az oszlopokhoz tartozó anya ott lógott a támasztékok alatti kampókra akasztva. Az istenek megszólították Juliette-et. Az ősök üzenetet hagytak, olyan nyelven írva, amit a gépeket jól ismerő emberek megértenek. A messzi múltból mintha azt mondták volna: *ez jön ide, csak kövesd ezeket a lépéseket.*

Fitz, az olajozó, odatérdelt Juliette mellé, és kezét a nő vállára tette.

– Sajnálom a barátaidat – mondta. Solóra és a gyerekekre gondolt, de Juliette közben úgy hallotta, mintha meg is könnyebbült volna. Juliette a fémbarlang végébe pillantva látta, hogy egyre több bányász és gépész kukucska befelé félszegen, azt fontolgatva, hogy bemenjenek-e. Mindenki boldog lenne, ha ez az egész kaland itt véget érne, ha Juliette nem ásna tovább, de egyre erősebb volt benne az érzés, hogy ez az egész okkal került oda. A gép nem elrejtve volt előlük, hanem csupán biztonságos helyen tárolták. Megvédték. Elrakták. Zsírral borították és a levegőtől védett helyre tették, csak még azt nem tudta, miért.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Visszazárjuk az üreget? – kérdezte Dawson. Még az ősz gépésznek sem volt ínyére a további ásás.

– Ez itt vár valamire – állapította meg Juliette. Leakasztotta az egyik hatalmas anyát, és feltette a zsírral borított oszlopra. Ismerős volt a tartóbak mérete. Eszébe jutott a munka, amit mintha egy egész élettel ezelőtt végzett volna, amikor kiigazította a generátort.

– Ki kellett nyitnunk – mondta. – Azt akarták, hogy kinyissuk a gépgyomrát. Nézzétek meg a gép hátulját, ahol bejöttünk! Szét fog jönni, de nemcsak azért, hogy a törmelék kimehessen, hanem azért is, hogy valami bejöhessen. Nem is hiányzik a motor!

Raph ott állt mellette, lámpája fényét Juliette hasára irányította, hogy egymás szemébe nézhessenek.

– Tudom, miért ide tették – mondta Raphnak, miközben a többiek elindultak a gép végébe. – Tudom, miért a generátorterem mellé tették.